

Sygn. akt IV CNP 34/14

POSTANOWIENIE

Dnia 18 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie ze skargi wnioskodawczyni
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Okręgowego w O.
z dnia 1 marca 2012 r.,
w sprawie z wniosku A. G.
przy uczestnictwie A. W.
o zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 18 listopada 2014 r.,

- I. odrzuca wniosek o przywrócenie terminu do wniesienia skargi;**
- II. odrzuca skargę;**
- III. oddala wniosek o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczyni w postępowaniu ze skargi.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 1 marca 2012 r. Sąd Okręgowy w O. oddalił apelację wnioskodawczynie A. G. od postanowienia Sądu Rejonowego w N. z dnia 21 września 2011 r., którym Sąd ten oddalił jej wniosek o zniesienie współwłasności dwóch bliżej w nim określonych nieruchomości. Wnioskodawczynie w dniu 11 marca 2014 r. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu odwoławczego wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do jej wniesienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 424⁶ § 1 k.p.c., skargę wnosi się do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie, w terminie dwóch lat od dnia jego uprawomocnienia się. Od postanowienia Sądu drugiej instancji nie przysługiwał żaden zwyczajny środek zaskarżenia, a więc orzeczenie to uprawomocniło się w chwili jego wydania, tj. dnia 1 marca 2012 r. Skarga wnioskodawczynie została wniesiona w dniu 11 marca 2014 r., a zatem po upływie dwuletniego terminu. Skarżąca złożyła wprawdzie wniosek o przywrócenie terminu, jednak termin ten nie podlega on przywróceniu, gdyż stoi temu na przeszkodzie jego charakter i funkcja materialnoprawna (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 czerwca 2007 r., I CNP 28/07, OSNC-ZD 2008, nr C, poz. 61); z tego względu wniosek ten jako niedopuszczalny podlegał odrzuceniu stosownie do art. 171 k.p.c. Wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia po upływie ustawowego terminu uzasadniało jej odrzucenie na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

Niezależną przyczynę niedopuszczalności skargi stanowiłby nieusuwalny brak jednego z jej zasadniczych elementów konstrukcyjnych, o których mowa w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Skarżąca nie uprawdopodobniła wyrządzenia szkody spowodowanej wydaniem zaskarżonego postanowienia (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, na skarżącym nie tylko spoczywa obowiązek wskazania wysokości szkody, która powstała na skutek wydania zaskarżonego orzeczenia, lecz także zaprezentowania przekonującej argumentacji prawnej mogącej świadczyć o tym, iż szkoda rzeczywiście została

skarżącemu wyrządzona i to we wskazanej w skardze wysokości, a ponadto przedstawienia odpowiednich dowodów bądź innych środków mających uwiarygodnić jego twierdzenia (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141). W skardze wymagania te nie zostały spełnione.

Wniosek pełnomocnika wnioskodawczynie o przyznanie od Skarbu Państwa nieopłaconych kosztów pomocy prawnej, która miała być jej udzielona z urzędu, nie został uwzględniony, gdyż sporządzenie i wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia podlegającej odrzuceniu, nie stanowi "udzielenia pomocy prawnej" w rozumieniu § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz. U. z 2013 r., poz. 461), której koszty ponosi Skarb Państwa (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2007 r., II CZ 69/07, OSNC 2008 r., nr 3, poz. 41, z dnia 11 maja 2011 r., II CSK 699/10, OSNC-ZD 2011, nr C, poz. 72 i z dnia 15 listopada 2011 r., II CNP 35/11, niepubl).